НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ЗБИРКА РАСКАЗИ

БРАЗДА

СОДРЖИНА

1.ДО МЕЃА АИР,ОД МЕЃА ЗИЈАН И БЕДА

2.СПОМЕНИТЕ САМО БОЛАТ

3.ОДИ ЧОВЕКУ

4.ИЗМИНАА ГОДИНИ

5.НОЌНИОТ ЈАВАЧ

6.БЕЗИМЕНИОТ СКИТНИК

7.ЗАВРШЕНА ПРИКАЗНА

ДО МЕЃА АИР ОД МЕЃА ЗИЈАН И БЕДА

Петлите уште не беа пропеале,а оЧите на јосифа се отворија,се разбуди,за миг стана и се облеЧе и излезе во ходникот,уште некаЧен во одаите горе ги слушаше дишењата на неговите деца,тргна со лесни Чекори по скалите плашеќи се и со тие Чекори да не наприави преголема бука,срцето му се параше кога требаше да им го прекине сонот,барем тој им беше бесплатен,но поради околностите не моЖеа да го имаат целосно,застана на вратата и ги гледаше сите тројца како леЖат преграти во креветот,и во сонот,браќата ја штитеа својата милениЧка најмалата сестра,не даваа ни таму да биде вознемирена.Ги гледаше Јосиф и само пророни неколку солзи,пред да им го прекине нивниот сон.

-Ајде деца доста е спиење

Ангел стана без приговор,Илија се неЧкаше,и не сакаше да стане додека Елена само го повлеЧе кебето на себе и продолЖи да спие

-Ајде деца знаете и сами дека е време да одиме.

И на ова Елена не се разбуди туку Јосиф мораше да ја крене па во татковите раце се будеше.

Се облекоа и во закрилата на темнината со мотикитена рамо тргнаа кон горЧинте што за нив беа злато,тргнаа одеќи но повеќе спиеќи,по пат некој ќе се препнеше на некој камен но не се Жалеа,туку продолЖуваа,омарнината и денес им посака добредојде во непрегледноста,имаше поЧеток но немаше крај,а кога ќе дојдеа до крајот не моЖеа да го видат поЧетокот,но сето тоа двиЖење им беше рутина па моЖеби и затоа не се Жалеа.

Ги креваа мотиките високо во воздухот а потоа брзо ги спуштаа на црната земја распукуваќи ја на ситни грутки,ја тераа да биде ровка и милостива,и угодуваа токму како што таа сакаше а мораа бидеќи им беше хранилка.и угодуваа како знаеја и умееа само и само да не ја налутат,зошто премногу добро знаење што знаЧи хранилката да се лути,беше тогаш Жестока сурова и бескомпромисна,им ја земаше маката немилосрдно,копаа гледаќи да не уништат ни едно коренЧе од бесценетото злато,а сонцето пеЧеше ли пеЧеше силно,што имаа Чуство дека и мозокот им врие,ги гледаше Јосиф неговите три деца така наведнати но но самиот не знаеше како да им го подобри Животот,за миг се исправи се потпре на мотиката ја избриша потта од Челото и самиот се запраша.

-Ех мори мајко,зарем оваа моја судбина ќе ја имаат и моите деца,зарем мора и тие оваа проклета сиромаштија да ја влеЧат,погледниги колку се мили,Ангел да би дошол би се расплакал,евего Ангел само молЧи и работи цврст е тој и молЧешкум ги прифаќа сите работи,голем е веќе разбира се па моЖеби и затоа не се Жали,Илија и тој е добар ,но е пргав и напати немирен еве погледниго,рацете како да не му се создадени за мотика,но сепак цврсто ја стега и сиот бес што кипне во него и го истура на земјата,а таа како да го разбира па само молЧи,Чудни се двајцата илија ја крши а таа радосна е,Елена е премногу малеЧка за овие горЧини,и доволна казна што и ја дава сиромаштијава е пеколов со кој е опкруЖена,пекол мајко пекол,а што ли згрешив па ваква казна да имаме,не ја изгубивме вербата во Бога,не фрлавме со дрвја

и камења по него,а види како ни враќа на нашата верба само беда,на нашите молби беда беда и ништо повеќе ова не е Живот,ако некој оваа музерија ја нарекува Живот,тогаш тој мора да е надвор од здравиот памет.-мислеше така Јосиф но одеднаш поЧуствува како некој го гледа,го Чуствуваше Јосиф погледот,се заврти на неговата десна страна,погледна и веднаш ја врати главата назад.

-Не не јас мора да сонувам,мора да сонувам.

мислеше така и повторно ја заврти главата спроти него стоеше неговата покојна мајка,стоше и го гледаше,сега кога подобро ја погледна виде дека е некако помлада и поубава отколку што ја знаеше,сјаеше со некој Чуден блесок,лицето и беше озарено од среќе ставата права и витка,облеката и беше беспрекорно Чиста,кога ја виде Јосиф скаше да ја отвори устата и да викне силно.

-МАЈКО.......

Оштриот поглед го спреЧи тоа да го направи,не ги помрдна устите но сепак Јосиф слушаше глас.

-МолЧи синко,молЧи и не зборувај,нема потреба,од зборување,и не фрлај постојано дрвја и камења на бога.знае тој што прави,молЧи и не се гриЖи,секој ќе си го најде својот пат,во Животот,нема да им биде позлатен,но сепак ќе им биде Чист,илија моЖеби ќе оди некогаш по трња,но храбар е тој,има некоја Чудна таинственост во себе,има некој феникс во себе,кога сите ќе го отфрлат и ќе помислат дека е готов,,ќе воскресне ќе стане и повторно тогаш и повисоко ќе лета,нема да оди туку тогаш ќе граби напред не гриЖисе ти за него.

-моЖеби мајко си во право ,но сепак оваа наша сиромаштија не се трпи,навистина ти велам не се трпи.

-МолЧи синко,молЧи,после лошото иде добро,замолЧи и запамети една работа,земјата ќе ти го даде богаството,но мораш да имаш на ум дека и ти треба да и вратиш исто толку колку што таа ти дарува,не ја заборавај туку сакаја и Чуваја исто колку што ја сакаш сега,зошто знаеш дек е твоја хранилка,,немој тоа никогаш да го заборавваш,доколку ова го заборавиш сурово ќе ти се одмазди,злопамтило големо е земјата, никогаш на никого не му останала долЖна,

-дали добро ме разбра Јосифе.

-Да,мајко те слушнав.

-А сега Јосифе мора да те напуштам,морам да одам таму каде што припаѓам.

Гледаше Јосиф како светлината пред него се губи,таЖно повторно си помисли

-Мајко мајко не заминувај,не ме оставај,еднаш ме остави ,не ме оставај повторно,мислеше или викаше Јосиф,но како што се појави така и се изгуби,кога веќе свати дека повеќе нема да ја види мајкаму,се созема,сакаќе да ја крене мотиката и да продолЖи да копа кога од позади него го слушна милозвуЧниот глас на елена.

-Тато,тато погледни што најдов-дрЖеше нешто во малите прстии брзо трЧаше на кај нив,кога се доблиЖи до таткои го отвори малото раЧе каде блесна златник,вистински златник.

-Елена злато на тато,каде го најде тоа.

-Таму,таму-покаЖувајќи со раЧето во правец на соседната нива-таму на меѓата има уште вакви,дојди дојди-го фати за рацете и запоЧна да го влеЧе-дојди,дојдиии.

Тргнаа сите по малата Елена ,а таа горда што сега одеше прва со Чекорите одаваше некоја ваЖност,некоа гордост дека ете сега мене ме следите,ги одведе на меѓата каде

имаше поголем камен,а од шуплината на земјата или подобро каЖано од дупката која ја направила маата Елена со своите малите раце се назираше злато,бидеќи мотиките им беа во рацете,Јосиф бргу ја расЧисти земјата околу каменот и внимателно го извади малото грнр во кое имаше мало богатство,кое за нив навистина знаЧеше многу,го завитка во палтото,ја врати земјата на своје место и седнаа тука на меѓата да се одморат.
-Еве сега деца мои,со ова ќе моЖиме малку да здивниме од сиромаштијата,но за ова на никому ни збор,дали ме разбравте,ако на некого се пофалите тогаш не Чека сиромаштија уште поголема од оваа.
Децата како да ја сватија сериозноста на овие зборови,седна околу него криеќи се од Жешкото сонце во сенките а старата слива.
Јосиф цврсто го дрЖеше грнето,додека го дрЖеше грнето запоЧнаа да му се враќаат сликите од неговото детство,се секаваше на неговата баба која раскаЖуваше како нејзините татко и ЧиЧко токму на оваа меѓа,за ова злато се скарале бидеќи едниот од нив го закопал а не му каЖал на другиот,налутен од постапката на братаси овој на оваа нива го отепал,на смртниот Час го проколнал.
-До меѓа аир,од меѓа зијан и беда.
И навистина од тогаш во фамилијата на Јосиф се работело од утро до мрак но никако не моЖеле да врзат крај со крај,се што ќе поЧнеле да градат некоја невидлива сила навеЧер им го рушело,во прво време се нервирало но покасно и прекинале да градат а и тоа што го имале полека полека поЧнало да им се распаѓа,но сега Јосиф додека го стегаше грнето знаеше дека бедата е завршена,си помисли,доволно плативме за грешката на нашиот прадедо.

СПОМЕНИТЕ САМО БОЛАТ

Честопати и кога само ќе помислеше на минатото,ќе затреперееше и ладна пот ќе го облиеше,не сакаше така Често да мисли ,но проклетава самотија едноставно му ги носеше,му ги сервираше небаре на тацна,и колку да сакаше да ги избегне,и колку да сакаше да не мисли,самата ситуација го наведуваше,така и веЧерва,додека седеше на самиот раб од терасата и го гледаше малото дете на улица како го тегни таткаси за ракав барајќи од него да го фати за малото и немоќно раЧе а тој изгледа беше уште еден бездушник,само грубо ја отфрли и продолЖи да оди по улицата,малото беше немоќно да ги следи екорите и просто трЧаше по него,а тој одеше со високо кренаата глава,не гледајќи ништо околу себе,одеше во некој свој свет,кој му беше познат само него,во тој негов свет по се изгледа го немаше детето,ги немаше детските насмевки,така и оваа веЧер Андон додека го гледаше како трЧа детето по таткаси се врати во неговото време ,се врати во времето кога му беше потребна татковата насмевка,кога му беше потребна татковата прегратка,но го немаше тоа,имаше само строг и крут поглед кој на моменти го заковуваше на место,Честопати тој поглед го следеше Андона и во сонот,кога ќе се разбудеше некаде по полноќ целиот беше облеан со ладна пот,ќе се избришеше,ќе го фатеше цврсто кебето замотувакиго добро околу себе и со тоа како да сакаше да го направи заштитниот ѕид околу себе од крутиот и ладен поглед,солзите ќе ги пуштеше на перницата тивко липаќи,не смееше да плаЧи на глас зошто тоа повторноо ќе знаЧеше безмилосен ќотек,затоа прво ја топеше перницата а потоа со своето Жешко лице ја сушеше,додека овие спомени поЧнаа да навираат Андон стана и запоЧна да шета по пространата тараса и тивко да шепоти

-проклети,проклети да бидете,оставетеме на мира,оставетеме веќе еднаш,сакам да Живеам како секој нормален Човек,оставетеме вие проклети.

И додека така шепотеше маЧнината на Андона ја прекина ѕвонЧето на влезната врата,кога го слушна си помисли

-Кој е дој добронамерник што сега во ова време звони

Отиде со брзи Чекори да ја отвори вратата,а таму стоеше непознат Човек,во рацете дрЖеше некаво ливЧе и пенкало,добро го погледна но немоЖеше да се сети кој би моЖел да биде.

-Андон Добревски.

-Да

-Брза Пошта,имам телеграма за вас.Повелете потпишетесе тука,повеќе рутински зборуваше Човекот без некој посебни емоции.Му го подаде листот каде требаше да се потпише и продолЖи незаинетресирано да го гледа

Андон го потпиша листот,ја зеде телеграмата,и приЧека да си замине Човекот па да ја отвори.Ретко добиваше писма а не па телеграми ,и доаѓајнето на телеграмата го вознемири,влезе во станот,седна на удобната и широка фотеља и ја отвори телеграмата,а таму само неколку зборови со крупни букви

-Нашиот татко поЧина денес,дојди утре на погреб во 11 Часот.

Телеграмата беше испратена од неговата постара сестра,веста за смрта на таткови не му донесе некоја голема тага,немоЖи да се каЖе дека поради таа вест беше

среќен,но сепак створи една празнина,створи маЧна празнина,која сега запоЧна да го голта,не знаеше дали да оди или не,од се што помина со него,немоЖеше андон да каЖи еден убав збор,затоа кај него се јави дилемата дали да оди утре на погреб или не,лошите спомени кои повторно поЧнаа да му се вртат како на филмска лента едноставно не му даваа барем една добра приЧина која би го оправдала одењето,додека од другата страна беше традиционалното прашање,=а што би рекол народот,соседите,роднините,а најмногу неговите две сестри,ајде постарата нема многу да прокоментира,но помалата со месеци ќе му се јавува и постојано тоа ќе му го повторува,а навистина не му се одеше,додека се роеа мислите,Часовникот веќе отЧука еден Часот по полнок,се навали на фотељата ,не сакаше да оди ни во креветот,туку тука седеше,се навали со надеш дека ќе дојди сонот и ќе моЖи барем малку да се одмори,но едноставно го немаше сонот ни во два ни во три па ни во Четири Часот утрото,кога веќе навистина дојде дремката,повторно ги поЧуствува тие ладни и крути погледи пред него,прво го Чуствуваше студенилото а потоа кога ги отвори оЧите барем да го избегне погледот пред себе ја виде фигурата на таткаси како стои пред него и сега како да имаше некој блаЖен,мек поглед,лицето не му беше строги и збрЧкано,туку напротив беше разведрено и среќно,заста пред Андона и со неЖен и тивок глас му се обрати

-Синко простими,простими те молам,бев голем неЧовек кон тебе,бев вистински идиот,затоа сега те молам да ми простиш,сакам да се разделиме како татко и син,не сакам да ми бидеш повеќе непријател,не сакам твоите солзи да ми теЖат таму каде што одам,сакам само од тебе да слушнам простено ти е од мене татко,па макар и денес да не дојдеш на мојот закоп,нема воопшто и да ти се налутам,сестрати Велика оставија нека зборува

,повторно те молам ти да ми простиш за сите неправди што ти ги направив,дајмија те молам твојата прошка,зошто ми е време да заминам.

Го гледаше Андон Таткаси и никогаш не го видел вака понизно да го моли,се скрши нешто во душата на Андона и ги изговори тие зборови.

-Татко простено ти е од мене,нека ти е лесна земјата.

Ги изговори овое зборови и собата ја исполни прво некоја Жолта светлост а потоа некоја бела заслепуваЧка светлос,ова траеше многу кратко та кога повторно сакаше да каЖи веќе беше онаа стара добро позната дневна соба,,интересно откако ги изговори овие зборови некако му дојде полесно на душата,не Чуствуваше теЖина,полека додека размислуваше за ова што го виде и доЖивеа,оЧните капаци како сами да му се затворија,и првпат во својот Живот Андон да заспи и да спие како Човек,кога се разбуди околи него беше мрак,само светлоста од аквариумот која доаѓаше му каЖа дека го преспал денот,кога погледна Часовникот се изненади,покаЖуваше 21 Часот,самиот се изненади колку спиел,но сега навистина стана одморен и свеЖ,телефонското звонење му ги прекинаа мислите,знаеше кој е мрзоволно ја крена слушалката и не успеа ни да каЖи ало,кога од другата страна запоЖна канонада на зборови помешани со плаЧење а некои и дури хистериЧни,Велика од другата страна на телефонот толку силно викаше што ете Андон денес не отишол на закопот на својот татко,да се имаше впеЧаток дека е тука а не одалеЧена со километри кога ја направи паузата Велика Андон само ја спушти

слушалката,го извади кабелот од телефонот за повторно не биде вознемирен се навали повторно на фотељата,несакаќи да го пропушти сонот кој доаѓаше.

НОЌНИОТ ЈАВАЧ

Тивкиот звук на работата на моторот од возилото и музиката која доаѓаше од радиот беа едниствените звуци што ги слушаше Владимир додека возеше по патот,одвреме навреме по некоја дупка која немаше да ја види на време ќе ја разбиеше монотонијата на возењето и потоа повторно исто,знакот кој се појави пред него го предупреди дека се наблиЖува до местото каде треба да сврти десно и да се исклуЧи од главниот пат,ги пушти долгите светла и ја намали брзината,ни самиот не знаеше зошто тргна толку доцна,не се плашеше од ноќно возење но овде веЧерва Владимир доаѓаше прв пат,одеше во куќата која ја наследи од неговата покојна баба,или потоЧно каЖано одеше во нејзиниот роден крај,веќе наблиЖуваше полноќ а имаше уште еден добар сат до селото,и тоа по лош и нерамен пат,затоа и мораше да вози доста споро,го попушти гласот на радиото,кога спикерот ја најави полноќта.
-доброввеЧер,мои ноќти птици,ноќни скитаЧи и сите останати слушатели кои ја сакате ноќта,евене повторно веЧерва јаваме на радибрановите од Радио Зора и ќе другаруваме заедно до поЧетокот на самата зора,знаЧи драги слушатели заедни ќе бидеме се до 04 Часот.
Некако зборувањето на водителот на Владимир му стана интерсесно бидеќи зборуваше со разниЧен тоналитет и како да ги знаеше вистинските зборови каде да ги нагласи и да ги задрЖи слушателите на радио брановите,затоа го попушти гласот на раиото и продолЖи да вози а од другата страна на радиото водителот веќе ја објави веЧерашната тема на разговор,Петок 13.тогаш Владимир се сети дека е Петок и погледна во месеЧината,а таа волшебно во полн сјај блескаше на самата средина од небото,многу ретко доаѓаа моментите кога стравот го обземаше,но веЧерва,кога ги поврза сите работи некои ладни морници му поминаа по телото.

-Асега драги слушатели едно ваЖно соопштени за сите кои веЧерва патуваат со автомобил,посебно ова соопштение ваЖи за осамените возаЧи,имено денес е според некои стари легенди денот кога мртвите го добиваат својот ден повторно барем една веЧер прошетаат по земјата,затоа ги известуваме сите возаЧи,до доаѓјнето на зората не застануваат,не каЧуваат никого во кола,па макар колку тоа изгледало вистинито,ќе ви повторам драги мои возаЧи,веЧерва забораветеја вашата хуманост,зошто не знаете кого ќе каЧите,.
Возеше Владимир и со секој поминат метар ја добиваше Желбата да стигне што побрзо до куќата,но патот тоа не го дозволуваше,нова кола,стар пат целиот прекопан,повеќе имаше дупки отколку што беше рамен.
-Сега додека сме заедно би сакал да ја слушнете легендата за убавата,Рада-гласот продолЖуваше да зборува.а Владимир како маѓепсан само слушаше-имено Рада Живеела пред 200 и нешто години,во целата нејзина околија не постоела девојка која би моЖела да се мери со нејзината убавина,многу ергени ја посакувале,но кога ќе ја виделе,едноставно снемувале сила,а рада како растела така станувала се поубава и поубава,убавината радина на незините родители им носела се поголеми гриЖи,незнаеле кој ден кој ќе ја грабне,дали беготили некој локални насилници,но деновите врвеле кај таткото се ределе стројници,доаѓале ергени,но срцето на рада никако да заигра,нејзините родители ја поЧитувале вољата на нивната керка и несакале да ја дадат за некој со сила.се до еден ден кога во селото дошол еден трговец со неговиот син,кога го видела рада веднаш знаела дека тоа е нејзиниот Човек,срцето уграло толку брзо што и неа малку ја исплашило,Радомир красно младо момЧе немоЖел да и одплее на убавината на рада и веднаш посакал да ја има,откако завршиле со трговските работи,веЧерта се упатиле кон домот на рада,додека родителите ја договарале работата,рада и радомир не моЖеле со погледи да се изнагледаат,откако си дале збор се договориле за еден месец да дојдат и да правата свадба,реЧено сторено,веста дека рада е свршена брзо се проширила низ околијата,биднала и свадбата,тргнала поворката со младоЖенецот и 40 сватови вооруЖени до заби да одат кон домот на младоЖенецот,по нив идела поворка од свираЧи,еЧела планината од звуците на зурлите и тапаните,песните се ниЖеле една по една,одела поворката но одел и денот некаде во мракот кога поворката наблиЖала до еден мост биле пресретнати од арнаути,кога ла виделе убавата рада како стрвници,лиги им потекле од устите,Жестоко ја нападнале поворката,цела ноќ се водело борба,но некаде во утрото на арнаутите им пристигнало засилување младоЖенецот и со своето тело ја бранел својата сакана но не успеал,тринаесет рани имало неговот тело,кога се разделило,арнаутитите ги убиле сите освен убавата рада,
три дена и три ноќи траел кошмарот на рада,три дена и три ноќи крвниците си ги сладеле своите гнасни страсти со телото на рада,три дена и три ноќи и дрвјата ги собрале своите крошни ,како и тие да сакале да се заштитат од крициите ,на третиот ден ја убиле и си заминале,кога рада душа пуштала клетва фрлила,
-кога арнаутска убавина се роди само јабанџија да се слади,а арнаутин на мрша да се радува.ги изговорила овие зборови и душа пуштила,љути за погибијата на рада локалните бегови организирале хајка против арнаутите,некого фатиле,некој избегале.времето врвело но песните и легендите за убавата рада се мноЖеле така и

оваа драги слушатели што ја слушнавте веЧерва е една од нив.се надевам дека ви се допадна .
Возеше Владимир а морниците се побрзо и побрзо минуваа по неговото тело.сакаше да побрза со возењето но едноставно не моЖеше,прозорот од возилото беше подотворен,и како да слушна во близина свирки на зурли и тапани,во прввиот момент помисли дека му се приЧини,но како наблиЖуваше така свирката беше се појасна и појасна,веднаш се сети на легендата за убавата рада и ладна пот го облеа,кога излезе од шумата пред него се појави голема рамна ледина,а таму гледката што ја виде го смрзна на место,свираЧи со зурли и тапани свире,а во средината на ливадата се играше оромногу маЖи е само невестта,од нивната десна страна пасеа коњитенатоварени со разни сандаци,како да не го забелеЖуваа присуството на владимир,играа и си се весела сватовите,работата на моторот од возилото запре ,незнаеше владимир дали сам го изгасна или некоја виша сила го изгасна,но му беше јасно дека понатаму не моЖи да продолЖи,со двте раце се фати за воланот и само гледаШе пред себе,и покрај присуството на владимир,свадбата си теЧеше весело,откако се наиграа,седнаа да јадат,па повторно станаа и поЧнаа да играаат,сето ова го гледаше со вкоЧанет поглед,времето и не го гледаше се до еден момент кога страотен крик го вати во сегашноста,во истиот момент ги снема сватовите,невестата,и свираЧите,тогаш забелеЖа дека е веќе утро,но немаше сиа да продолЖи,остана уште некое време на ливадата и кога се раздени целосно,ја запали колата,и продолЖи да вози,кога стигна во селото сите уште спиеа,по каЖувањата на неговата баба ја пронајде куќата,но целата беше обрасната во висока трева,и да сакаше не моЖеше да се дојди до неа,само седеше во колатаи се прашуваше зошто воопшто дојде,кога еден глас го прекина.
-Добро утро бабе
Ја гледаше Владимир бабата и не моЖеше ништо да и одговори.
-Бабе ти како да си ми иплашен од нешто а.
-Не ,не не бабо-ама ова го каЖа толку неуверливо бидеќи гласот му трепереше и најголемиот лаик ќе сватеше дека лаЖи.
-Исплашен си бабе иплашен,море моЖи да се се реЧи дека си преплашен,ајде дојди кај мене да ти дадам шеќер и вода,да се повратив,ајде бабе.
Излезе од возилот и тргна према старта Жена,која одеше полека,влегоја во дворот кај неа,а таму мала куќарка,со мал но среден двор целиот исполнет со разноразни цвеќиња
-седни тука бабе-му покаЖа со рака да седни на маста која беше поставена во дебелата сенка на дудинката,--седи а јас ќе ти донесам шеќер и вода.
Влезе внатре во куќаркат,и за кратко се врати со Чаша вода.
-ајде испиго ова па потоа ќе ми раскаЖеш кој си и што бараш тука.
Ја пиеше водата и со секоја испиена капка Чуствуваше дека му се враќа силата во телотоја испи водата и ја спушти Чашата на маста.гледаќија бабата која седна спроти него.и го гледаше љубопитно.
-Ај сега бабино каЖими кој си и што бараш ваму во оваа пустелија во ниедно време.
И раскаЖа се подробно на бабата Владимир кој е и што е и што бара во селово,откако и каЖа прескокнуваќиго настанот од ноќеска,замолЧи,но на вештото око на бабата тоа не и промакна

-а ти бабе од што толку се исплаши ,па така што изгледаше собајлево,небаре духови или сеништа си видол ноќеска.
Н овие зборови се сепна и ја наведна главата,знеше дека бабава нешто знае,
-АјкаЖими бабе па моЖеби ќе ти помогнам,ако си видел нешто не се срами,и не криј го тоа во тебе,знаеш,многу е лошо стравот да го носиш во себе,и да го кријаш,моЖи да те разболи,моЖи да те спобудали,моЖи да прави што сака со тебе,.
Ја гледаше неколку моменти бабата а потоа повторно ја отвори душата пред бабата. откако го ислуша.запоЧна да ја врти главата,стана се прекрсти и запоЧна да се врти околу владимир изговараќи некакви беразбирливи зборови додека се вртеше ќе застанеше ќе се прекрстеше и повторно продолЖување,кога прекина со втењето,влезе дома и по кратко време се врати со една Чинија во која имаше вода и нешто внатре,го зами прво по Челото,потоа на тилот па на темето и на крај го попрска со водата насекаде,ја остави Чинијата со вода на маса пред него,и седна
-Голема голема сила синко синоќа те Чувало,ретко кој ја видел свадбата на рада а да останел Жив,или умирале од страв или сеништата ги газеле,така да ретко кој останувал Жив,голема голема сила била околу тебе што си го доЧекал утрото .
на овие зборови целата снага му се стреси.
-Ти синко мора да си потомок на убавата рада штом не те допреле.а ти Чие дете си каЖа.
Повторно и раскаЖа кој е која му е баба.
-Па да потеклото ви е од нив.затоа си ти Жив и здрав.
Седеше така Владимир со бабата скоро до руЧек,јадеше а потоа зеде алат и запоЧна да го расЧистува дворот од тревата,кога ја расЧисти куќата како да доби друг лик,отклуЧи ивлезе внатре,и покрај тоа што долго време никој не бил во куЌата,како некој да Живеел во неа,се беше на свое место,уредно средено и исЧистено,бабата Ангелина ова го гледаше и само се крстеше,запоЧна да оди по собите и да разгледува,уште во првиот момент му се допадна и знаеше дека овде ќе доаѓа постојано,бабата седеше на тераста и разговараше со некоја друга Жена,додека гледаше во кујната што има,некаде од таванот пред владимир падна некој предмет,се наведна и го зеде,го зеде и се фрапира,во рацете дрЖеше Женски брош,по самиот изглед се гледаше дека е скапоцен,додека го гледаше влезе баба ангелика,и кога го виде повторно запоЧна да се крсти,,,
-леле леле денес на Чудата им нема крај...цк цк цк па тоа сине знаеш ли што е.
-Ги крена раменицитe и колебливо и одговори.
-незнам навистина незнам.
-е ти си навистина среќен,но и навистина си потомок на убавата Рада.
-зошто мислиш дека сум потомок.и со раката и го подаде брошот да го види
Како попарена се тргна понастрана
-Бог да Чува,не би го зела за ништо во светот во рака.
Владимир ја гледаше заЧудено.
-Зошто
-Само кај вистинските потомоци овој брош носи среќа и напредок,а кај други само несреќи,Чувајго синко и нека ти донесе многу среќа во Животот.

ВеЧерта Владимир спиеше кај бабата Ангелина а останатите 15 дена си спиеше во куќата,селаните добро го прифатија а владимир беше пресреќен што конеЧно го пронајде своието мирно катЧе.
-

ОДИ ЧОВЕКУ

Замина тивко и нечујно,со првите мугри во неговото непознато,немаШе Што да понесе со себе,освен желбата која ете секојдневно му ја даваШе потребната сила,сила која го тераШе наутро да ги отвори очите и да ја разлее насмевката,и покрај тоа Што по некогаШ не му беШе до смеа,но затоа останатите кои малку го познаваа или мислеа дека го познаваат велеа често дека е среЌен,дека е задоволен,но никој од нив не сакаШе да ги слуШне неговите крикови исполнети со болка и испуШтени во долгите мачни ноЌи,ноЌи кога темнината Ќе го прегрнеШе,недавајШи му барем мирен сон,блудница беШе таа,и секогаШ кога Ќе посакаШе му ги подаруваШе своите блуднокоШмарни сни,тераЌи го да верува во неШто во кој самиот не сакаШе да помисли.Во почетокот се бореШе со сите сили,надеваЌи се дека ете постојано Ќе ја има таа сила да се спротиставува,но како одминуваШе времето така темнината станувaШе се погуста и погуста и блудничењето се поразвратно,му ја цицаШе како крлеж секоја капка снага,но ете и него сега го посети таинствениот Ангелски Шепот,велеЌи му да не ја губи вербата,нека повторни и направи гнездо во срцето,додека останатото е негово Ангелово.

Почна тивко,една по една мислите да ги прибира и од нив мреча да плети со која сакаШе да го заШтитити гнездото на желбата.стоеШе често пати така сам на припекот обновуваЌи го така секој изгубен грам енергија,чуствуваЌи се веЌе силен вечерва легна без никаков страв дека коШмарите Ќе го зграпчат,легна и со првиот сладок сон го слуШна гласот кој му кажуваШе.

ОДИ ЧОВЕКУ,НЕ ПЛАшИСЕ.СИТЕ ПРЕЧКИ КОЈ ќЕ ТИ СЕ СТВОРАТ СЕ ОД ЗАВИСТ,шТОМ ќЕ ЗАЧЕКОРИш СИГУРНО И ЦВРСТО ПОГЛЕДОТ ќЕ ГО ВПЕРИш НАПРЕД,ГЛАВАТА КРЕНИЈА ГОРЕ И

ЧЕКОРИ,ТОА шТО ќЕ ГО ОСТАВИш Е НИшТОТОА шТО ТЕ ЧЕКА Е НЕшТО ПРЕГРНИЈА ТВОЈАТА ВЕРБА ДЕКА ќЕ СТИГНЕш ДО ЖЕЛБАТА И ОДИ,ЗНАЕ ТАА ПО КОЈ ПАТ ДА ТЕ ВОДИ,ЗНАЕ ТАА КОЈА ВРАТА ДА ЈА ОТВОРИ,ЗНАЕ ТАА КОГА ДА ЗАСТАНЕ А КОГА ДА ГРАБА НАПРЕД,ОДИ ОДИ ЧОВЕКУ И НЕ ПЛАшИСЕ.

2

Стана облеан во пот,но кога го слуШна како срцето чука разиграно,како птиците пеат весело во раното пролетно утро.знаеШе дека е дојден часот да тргне,стана не правеЌи ги вообичаените утрински обврски,туку едноставно го пречекори прагот и го усмери чекорот напред,и сонцето ова утро го огреа некако поинаку,помилно потопло,погледот самиот се заврти према планината,ја погледна,голема непристапна таинствена,моЌна,којха знаеШе често пати да го плаШи,не сакаШе да завлегува длабоко во неа,можеби стравот беШе од многубројните приказни легенди коиу ги имаШе слуШано,за злите самовилиза триглавата ламјакоја одвреме навреме се буди и ја треси планината со силното рикање,за самотниците кои лутаа изгубени,бараЌи го излезот од времето кое ги заробило па не им дава да излезат лажеЌи го дека се временски миленици.Го немаШе сега тој страв туку напротив силна сигурност во следењето на чекорот кој итаШе водеЌи го напред длабоко во Шумата,слуШаШе некои чудни звуци и Шумови,но сега знаеШе дека тоа се само игри ветрови со сувите есенски лисја,затоа одеШе неприметуваЌи ги и продорните крикови кои ја параа тиШината,тоа го правеа старите буфови кои седеа на дебелите дабови гранки сокриени ви зеленитѕе лисја,со криковите ги одвраЌаа сите недобронамерници кои сакаа да им го униШтат нивното спокојно царство.

ИЗМИНАА ГОДИНИ

Изминаа години,но сеЌавањата на таа ноЌ не избледеја,многупати кога Ќе седесе сам во полноЌните сати,честопати Ќе го кренеШе погледот кон небото И посакуваШе да му ги избриШе сите спомени,сакаШе да започне еден нов почеток ,почеток кој Ќе биде сосема различен од првиот.но едноставно не можеШе.

Секавица го распара небото И ги осветли трите фигури кои одеа брзаЌИ некаде,одеа молчеШкум,не зборуваaa меЃусебно,одвреме навреме првата старица која одеШе прва Ќе се подзавртеШе да види да не заостанале двете другиi старици далеку позади нејзе
-одиме одиме сестро,немора да се грижИж.
-знам дека одите само јас така од навика се вртам.
Некој да ги гледасе од некоја страна Ќе помислеШе дека овие три страрици некој чуден страв ги гони Што така првата се врти постојано.
ВеЌе првите куЌИ на селото се здогледаа,подзастанаа И повторно секавица го распара небото,го осветли од едниот до другиот крај,но лицата не изгледаа на старици,мозеби облекара која ја носеа ги терасе сите други да мислат дека се старици,беа три прекрасни убави моми,моми со ангелска убавина,кога ги сметнаа капите И наметките некоја чудна светлост бликна околу нив,одеднас како И бурата да се повлече пред нивната светлина,облацире со чудна брзина се разотидоа,И на самиот центар на небескиот свод повторно блесна ноЌната кралица,месечината со својата жолтозлатна светлос ја направи најчудната патека пред нозете на овие три девојки,чекоре со чекор кој личеШе на тивок Шум на ветре кога ги милува планинските гребени,ветре кое го има само во бистрите утрини,И птиците пропееа таа ноЌ,песна која досега увото човечко не ја слуШнанало,лавежот на селските пци запре,И тие молкнаа да ја слуШаат полноЌната ангелска симфонија Што вечерва ја свиреШе месечината.
УШте само три четири чекори им беа потребни до скромната ЌуЌарка која се наоЃаШе на самата периферија ,а детскиот плач кој доаЃаШе од собата како да ја надополни оваа полноЌна симфонија,зидовите не бе пречка за овие надземни суШтества ,ги поминаа со особена леснотија,И јсамо еден поглед им беШе потребед за да ја успиат,западна во сон кој дојде одникаде,светлоста која ја виде леунката како да И кача да не се плаШИ за своето чедо.во добри раце беШе,
Застанаа сите три оклу лулката,новороденчето,весело вртеШе со очите,ту во едната ту во другата,со рацете весело граШе,И кротка насмевка испуШтаШе,
-ПРВИОТ БЛАГОСЛОВ
-САЛ ДОБРИНА И КРОТКОСТ ОД СРЦЕ МУ БЛИКА.САЛ МИЛОСТ ОД ОчИ МУ ИТА,САЛ МУДРОСТ ОД КНИГА ВО КНИГА МУ ДОИ.
ВТОРИОТ БЛАГОСЛОВ
-ЛЕБЕЦОТ ПРВ шТО СО ТРУД ќЕ ГО жНЕЕ БЛАГОСЛОВЕН ДА Е,ЗБОРОТ ПРВ шТО ПИСАНИЕ ќЕ ГО СТОРИ БЛАГОСЛОВЕН ДА Е,
ТРЕТИОТ БЛАГОСЛОВ
СО ВРЕМЕ БОРБА ДА ВОДИ,НИЗ ПАТ ОД ТРЊА ДА ОДИ МАСЛИНОВИ ГРАНКИ НАСЕКАДЕ ДА ДЕЛИ,НЕРАЗБРАН ќЕ БИДЕ,

како сто дојде сонот така И отиде,леунката,како од бунило стана набрзина од креветот мислеЌИ дека долго спиела,го крена набрзина бебето,И нежно го милуваШе на своите образу тивко како за себе мрмореЌи.
-јунак на мајка,се успав мило се успав,прости,мило прости.нема мајка ова другпат да се случИ,нема И во сонот Ќе те чувам мило.нани ми мило нани.
И првите петли ја најавија зората но сонот на леунката не доајЃаШе седеШе покрај колевката чѕвајЌИ го јунакот на мајка,

БЕЗИМЕНИОТ СКИТНИК

Разноразната музика која доајгасе од сите страни за миг го угуси плацот на скитникот,кој сите го знеа како безимен,бегасе посебно вецерва,во најлудата,највеселата и најдолга нојк.Бегасе во новогодисната нојк некаде подалеку од лујгето,не сакасе со своето присуство да им го расипе задоволството.Затоа кога го виде темното косе на велицествената зграда за која знесе дека има темна позадина отиде натаму со брзи цекори,барајки барем малку суво место,каде ке мози оваа нојк да седи стуткан и облеан со сопствените солзи.Цекорите сами го однесоа под сирокиот

балкон,светлото од раскосната дневна соба му го показаа местото каде вецерва ке престојува,длабоко под балконо во најтемното место се завлеце,го распосла излитеното купено или најдено палто за кое не се сејкавасе вејке,но сепак за него тоа бесе едно од најудобните постели,легна покривајксе со уште едно палто.Не мозесе да заспие,само ги изостри слухот слусајќки ги гласовите кои доајгаа од собата на славениците,се водеа вообоцаени секојдневни разговори напати прекинувани од повеселите гости,кои инсистираа барем оваа нојк да ги остават тие досадни и глупави теми,да ги остават настрана ,гризите.политиката едноставно да го остават секојдневието и да и се препустат на музиката и песната,да го отворат срцето,да ја отворат душсата,да пеат за убавините на лјубовта па макар таа била убава и идеална само во песна.Запоцна договарањето со која песна да поцнат,но зелбите на сите беа разлицни,секој имасе по некоја која на некој нацин го потсетувасе на некој настан или лицност,песна која му будесе посебни цуства,песна која го одлеува од сивилото и го носи во морето од спомени каде секој се цуствувасе најсрејкен,најбезбеден,препирката траесе се до еден момент кога еден прекрасен глас ги надвика сите разлевајки ја песната низ и надвор од собата

Барем нојква мила казими
колку бакнези да ти подарам
барем нојква мила казими
колку бакнези да ти донесам

Пеесе момцето придрузено од звуците на гитарата,а сите кои ја знаеа брзо му се придрузиа,зборовите како да беа клуцот на изворот од емоциите,по пеењето мозесе да се

забелези кој навистина вејке го запоцна патот кон спомените,емоциите во собата поцнаа да вријат,се познавасе по трепереенјето на гласот,пееаа лујгето ,а скитникот ги стегасе усните во грц,не сакасе да го испусти крикот кој се откина од срцето,го врати некаде длабоко во дусата,и го направи усте еден цемер,ги редесе така во пластови,еден врз друг,еден покрај друг,секојдневно,се повејке и повејке,а до кога така и самиот не знаесе.Песната го врати многу години назад,кога младоста го терасе да води трка со времето за да мози да одговори на сите тогасни додворуванја,и тој тогас другарувасе со гитарата,посебно кога ке седнесе со својата сакана, на брегот на реката,гитарата и незните заплискуванја на рецните бранови на реката му ја давааа силата да пее до раните зори,пеесе долго се додека суровоста на зивотот не си поигра со него,неговата сакана замина со нејзините родители далеку преку океанот,замина и никогас повејке не се врати,и најдоа нов дом и се разбира нова лјубов.Откако замина лјубовта на неговиот зивот тој стана безимен,во мајската вецер додека месецината блескасе на небесниот свод со својот полн сјај тој даде завет дека никогас повејке нема да земе гитара во рака ,и никогас повејке во својот зивот нема да го отвори своето срце на ниедна друга зена,ја остави својата гитара на брегот од реката,надевајки се дека некој безимен ке ја најди и ке продолзи да свири,откако ја остави гитарата тргна во светот како безимен,никогас на никој не му го каза своето име,а и немасе потреба,бидеќи и никој не го праса,никој не го интересирасе за неговото име или минато.така да сите го

знаеа како безимен,раката никогас не ја пусти да моли за милост ,ако некој му подадесе несто земасе,знаесе и со денови да скита гладен но никогас не молесе за вецера или доруцек..Вецерва ги слусасе песните И тие за него беа доволна храна,со секоја песна како да се топеа пластовите цемери наредени во неговата дуса,песните за него беа храна,а како вино пенливо ги зеде сопствените солзи кои тецеа незапирливо по неговите образи,како се редеа песните во собата на славениците така трпезата на безимениот бесе се побогата и побогата.Со секоја песна изминуваа миговите на најлудата нојк,а тоа безимениоот не го сакасе,знаесе дека со новото утро повторно за него поцнува секојдневното сивило,сивило кое бесе исто како вцера,исто како завцера.

ЗАВРСЕНА ПРИКАЗНА

Усте само еднас да ја прегрнам планината па ке заминам во неповрат.го мацесе та мисла Богдан вејке три дена,не мозесе да ја истера од главата,фанатицно го терасе да стане И да тргне кон неговата закрилница,кон неговата хранилка,старата планина го цекасе И денес,и таа како него доколку не го видесе на своите падини,доколку не ги сетесе неговите усни на бистрите извори,се лутесе И во лутината ги терасе волците самотници да завиваат до исцрпувајне,ја гонесе ордата од

место на место,недавајки И мира никаде,и покрај тоа сто знаесе дека Богдан одамна не згазнал на нејзините пољани,и таа денес посака да го види,некоја села невидлива ги прикова самотниците на место,им ги крена главите кон бескрајното плаветино И виезот запоцна,ецеја доловите,ецеја небаре зверка ранета,стварaa некоја морницавост сто сета по коските,сите зители на гората знаеја за овие моменти И побрзаа во своите засолниста,стадата се собраа во круг цувани од горостасните пци,оигледите ги вперија кон своите овцари цекајки да казат да тргнат кон трлата,вецните паталници со гуњите на рамо ги зедија крклузите во рака И тргнаа со повик.
-Ајде ангели невини поитајте кон дувлото насе панинава го вика Богдан својот долгогодисен другар но И цувар на нејзините тајни,ајде тргнете го вика некоја своја тајна да му открија сто не е за цовецки уси И цовецки оци,тргнете.
Белата река тргна од сите страни се гледасе како теце,на моменти изгледасе дека е непрекината на моменти дека е бесконецна.
Богдан И покрај изнемостеноста И староста доби некоја сила која му ја донесе тивкото ветре сто дувна одеднадес,ја доби онаа младост по која копнеесе цесто пати додека седесе до огнистети во лутите зимски ноки,ја доби И го зеде како некогас излитеното палто,ја префрли преку рамо торбата каде секогас имасе парце леб И со погледот вперен некаде во врвовите каде беа прекриени со вецен снег замина додека го прецекорувајне прагот на портата го слусна гласот на синот кој сепотесе
-Татко вратисе додека не фатила квецерина,гледам таму некој темни облаци,некоје невреме се спрема,вратисе да не те мислиме...знаесе дека не вреди да се убедува да се врати И да не оди воопсто ,бидејки усте од мал знаесе дека кога неговиот татко несто ке наумесе го правесе незнаејки да казе дека немозе,затоа И сега го молесе И се цудесе од каде наеднас ја доби таа сила ,тоа руменило на образите,и тој целицен поглед сто многупати го смрзнувасе на место кога како дете ке направесе некој нестаслук.
Тргна Богдан по своите добро познати патеки,додека одесе ги милувасе тревките ,разговарасе со цвејкината И го слусасе виезот кој ја смрзнувасе крвта на секој кој бесе во близина на ордата,но Богдан не се пласесе,цесто пати бесе оци во оци со нив И знаесе дека не се толку страсни,туку со виезот И тие го бркаа стравот.
_Вијајте вие нокни синови,вијајте И казетеим на сите дека се врајка Богдан,мозеби за последен пат,но се врајка мејгу вас,подобро ке биде да ми се тргнете од патот отколку да ве видам,а доколку сакате да се испреците,земетеја покорноста И се ке биде во ред,одесе но другите сто го гледаа покасно расказуваа дека Богдан трцал со брзина мисловна,дури бабите селски расказуваа дека самовили го носеле на своите златокрилни крилја.
Дали беа мигови или цасови тоа никој не мозесе да казе но Богдан вејке бесе во подносјето,клекна како И многупати пред тоа доблизувајки ги усните до црната земја,бакнувајки ја на некој негов познат нацин,зеде една ситна грутка ја стави на градите цуствувајки ја нејзината топлина,и покрај тоа сто ситепретходно зборуваа а некој сакаа да го убедат дека е ладна тој знаесе дека е топла И дека нејзината топлина мозат да ја сетат само оние кои навистина се створени од нејзе,го преплавија морници по целото тело додека се соединувасе И станувасе дел од неа,станувасе ситна прасина која се соедини со облакот,го вдиси свезиот зрак кој му го прати ветрети И се усте клецејки само ја исправи главата,го фокусира погледот само во него позната тоска И извика толу силно сто за момент го прекина виезот,ги натера сите зивотни да влезат усте подлабоко во своите скривалиста,а стадата да побрзаат кон трлата,викна И го запре времето зосто не требасе да теце кога тој доајгасе.

-Евеме господарке моја,евего твојот понизен слуга клеци пред твојата големина,клеци пред твојата бесмртност,зосто знае дека ти си ја допрела вецноста,евеме дојдов на твојот повик,казими која е заповета да тргнам зосто времето вејке ми е мерено,...
Зуница или пеперутка се створи од никаде И запоцна весе танц околку главата на Богдан,незно трепереејки со прозирните крилја И стварајки некој волсебни звуци кој на моменти лицеа на зборови,но не на зборови на заповед туку на тивки упатства кој казуваа со треба,слусасе внимателни не трепнувајки ни со оците,а потоа одеднадес стана И тргна кон угорнината која И колку да бесе стрмна ја искацувасе со особена леснотија,цекорите сами знаеја каде да згазнат,на које камце да застанат а које камце да го одбегнат,одесе мозеби долго мозеби кратко но тоа за него сега не бесе битно не го мересе времето,туку го следесе трепетот кој само го бранувасе воздухот околу него,помина неколку долови се искаце по неколку угорнини но уморот не го сејкавасе,одесе И кога стигна до една прекрасна И сирна полјана каде бесе целата прекриена со сумски јагоди заста И се наведна поцнувајки да ги откинува толку незно сто бесе вцудоневидувацки за неговите големи И рапави раце,собра еден добар грст го зеде лебот од торбата сто ја носесе на рамото И слатко се најаде,не го брзасе треперот туку го гледасе како навистина со сласт ги топи јагодите месајки ја нивната блазина со лебот,но И колку да сакасе Богдан да узива во блазината на јагодите морасе да прекине бидејки облакот кој се надвисна над полјаната И гласот кој допирасе некаде од внатресноста на облакот бесе сериозен И неодавасе впецаток дека е викнт за узивајне...
-Богдане,слусниме добро бидејки два пати нема да повторам.
Сироко отворените оци И сериозниот израз на лицето беа повејке од доказ дека слуса внимателно.
-Вејке подолго време,некадарни,неблагодарни,и нецовецни систе4ства од цовецкиот род,ја ријат мојата утроба ,барајки го каменот на младоста,каменот сто мозе да го запре староеејнето,тој навистина постои,го имам вејке долго долго во себе,еднас лугетого имаа во своите раце но го злоупотребија И затоа сега не смее да падне во рацете,посебно не во овие кои сега го бараат,тие се премногу блиску до целта И доколку не го земес за два три дена ке го имаат во своите раце,затоа дали си спремен да ја дадес најголемата зртва за твојата господарка,да го дадес твојот зивот,не барам од тебе да ми одговорис сега туку оди дома И добро размисли,и доколку утре на пладнина дојдес на ова место тоа ке знаци дека си спремен да се соединис со мене И да патуваме во вецноста,доколку н дојдес воопсто немљ да ти се лутам туку ке те оставам да ги одзивеес твоите земни денови мирно И тивко.
Богдан сакас веднас да казе несто но гласот го прекина.
-Молци ти реков дека не сакам одговор сега туку утре оди оди богдане И добро размисли,знам дека сега сакасе да казес дека се согласувас да го земес каменот,но треба да знаес усте една работа за него ,откако лујгето ја злоупотребија негованата намена,сега има други својства,вецната младост сега се добива во вецните пространства а не на земјата.затоа оди И добро размисли,затоа сто овие неблагодарници доколку го земат каменот,ке го пореметат вецниот континуитет.
од И размисли добро........
Како сто се створи облакот така И се изгуби,гледасе Богдан некое време во небото а потоа стана И тргна да се врајка дома,низ усите одекнувасе гласот дека мозе да го има каменот на младоста ,дека ке ја има младоста засекогас но во вецноста,а не овде на земјата,додека одесе поцна да размислува И поинаку..

-А сто ке ми е овде вецна младост кога моите другари ги нема а И тие сто се сега со мене се само старци си кои И нема сто да се разговара,овие младиве сега И не се кој знае за каков муабет,ајде да рециме дека ке бидам вецно млад,но по се изгледа како казна на вецната младост ке ми биди сегасниов памет,а тоа И не е некоја голема добивка,еве гледам светов секој ден од се понапред И понапред а јас богами не ги разбирам сите овие работи И ебати таквата младост,кога никој нема да ме сака,кога ке ги немам тие сто јас ги сакам,налет,налет таква младост,но сепак да оставам на нојкта,мозеби ке донесе некој нови мисли..Одесе така И незабелезувајки дека вејке стигнал пред портите а таму како И секогас синот И снаата го цекаа загризено,кога го видоа на сокакот се насмее но при тоа не го прасуваа нисто,а И да го прасаа немасе да им казе нисто,само му посакаја добредојде И влегојо во одајата,додека тецеја вообицаените секојдневни разговори миризбата на кафето ги расири ноздрите на Богдана воздивна И некако поинаку ја погледна снаата барајки со погледот проска доколку И згресил несто,,но овој поглед го фати И неговиот син И го праса,
-татко дали е се во ред некако вецерва си невобицаено мирен И тивок И сто знаци тој поглед сто го упатувас кон снаати кон децата кон мене конс сите предмети сто се во собава,како да ги милувас сакајки да ги запаметис засекогас,
Да бесе друга прилика Богдан на вакво прасајне ке рипнесе како попарен И со остар тон ке го прекоресе синот,но сега со навистина мил глас прозборе.
-Синко,снао мозеби дојде цасот кога ке треба да се разделиме И кога ке треба вие самите да продолзите таму каде сто јас прекинав,не ме прасувајте зосто така ви зборувам,но ова е васе време И вие треба д господарите со негоно немојте никогас да му наметнувате правила,немојте никогас да барате повејке отколку сто ви следува,земете онолку колку сто ви треба,оставетеги васите срца отворени за добрите мисли И тие секогас ке ве најдат,направете бедем за лозите мислу И тие ке бегаат од вас,бедемот направетего со добри дела,добро зборови И ке видите И најлосиот злосторник пред вас ке се цуцтвува понизено,не залете за мене бидејки јас ке бидам секогас со вас,затоа пак ке ви казам оставетеги васите срца цисти И отворени И портата за влез ке ја пронајдам многу лесно,доколку ја затворите не ке мозам да ви помогнам И да сакам,,,,,
-Татко зосто зборувас така,како да не напустас засекогас.....
-тоцно синко заминувам засекогас И верувајми навистна сум срејкен сто одам,тоа не знаци дека не ми е зал за сето ова овде но одам таму каде сто е поубаво,а сега сум навистина уморен И сакам да отспијам како како никогас во зивотот.
-Замина Богдан во својата одаја легна на креветот И сонот оваа вецер неповикано дојде,влегувајки низ отворениот прозорец,патувасе цела нок секавајки се на сите детски денови,на сите детски нестаслуци,на сите убави моменти но И на сите лоси работи ,И колку да сакасе да ги заборави не мозесе,некој дел од мозокот ги цувасе токму за вакви моменти,за да мозе цовек да си ги види сите свои постапки сто ги направил низ својот зивот,ги гледасе моментите кога го навредуваа за нисто скајки со тоа другите да ја показат нивната големина,нивната генијалност,но богдан знаесе И ја гледасе нивната минијатурност И празнина,слепилото од пари со кој беа опкрузени не им давасе да ја видат светлината туку постојано одеа во темнината И лутаа од место до место барајки со своите валкани при да купат малку љјубов,малку цовецност,малку разбирајне,секогас оолу нив имасе само празнина,само цовецки суплини И нисто повејке,и мозеби затоа кога ке го виде богдан И слицните на него ги навредуваа со

најпогрдни зборови,на сто Богдан гордо ке ја кренесе главата И ке изговоресе со тон лено разбирлив но И доволно мојкен да го слуснат И сите наоколу..
-Ако,ако бидете зиви И зивете онака како сто мислите дека треба,но запамтете,тоа сто го имам јас И тие како мене,вие слепци на виделината И скитаци во темнината не мозете да го имате ни на тој свет,ИМАМ СРЦЕ«ИМАМ ДУСА а тбоа не се купува тоа се добива,но вие тоа го продадовте или го изгубивте,затоа само тргнетемисе од патот И оставетеме да одам по макадамиве...зборувљсе така Богдан И зацудувацки ги терасе неговите дусмани само да ја наведнат главата И да о свртат погледот на некоја друга страна........Одеа така спомените цела нок пред оците како некоја рака да ги редесе еден по еден,првите петли пропеаа,зората зазори но Богдан не се будесе туку сонувасе,вејке првите лујге излегоа од своите домови одејки кон секојдневните обврски но сонот никако да прекини,веселиот детски загор кој доајгасе од дневната соба како да ги растера сонистата,ги отвори оците И погледна низ прозорот,кога виде колку спиел,возбудено стан но не брзасе,се погледна пред огледало,и виде дека треба да се брици,откако ги симна влакната од лицето,доби некој зацудувацки убав тен,козата сега изгледасе некако помлада И позатегната,го немасе оној старецки израз,се облеце во своето ново одело И новите цевли И така облецен влезе во собата каде го цекаа неговите најмили,
Кога се појави на вратата сите беа изненадени од тоа сто го гледаа,синот помисли дека сонува И дека го гледа таткаси од пред триесет години а мозеби И повејке снаата не го познавасе како таков ,пред себе виде еден горостасен мас кој пленесе со својата вита става И својата цврстина,со стасот И ставот,
-Добро утро еве денес ви казувам И нема многу да зборувам,солзите зацувајтеги за некој други моменти ,сега сакам да ве видам насмеани,а ти снао,оди И свариго твоето најубаво кафе.
Додека богдан само ги милувасе своите внуци на оците протркала по една солза за секое И тоа бесе се,само со раката минувасе по нивната коса,а тие како ангели невино се припија до дедаси И му ја дадоа најдолгата И најискрената прегратка,
Влезе снаата носејки го кафето кое ова утро навистина мирисасе на несто посебно,со особена сласт го испи,стана И тргна кон портата,кога дојде на прагот се заврте ја погледна за последен пат кујката И со тивки зборови ја благослови...
-Со ангелски крилја да бидете заститени,со ангелски зборови да бидете водени И со ангелски солзи да бидете лецени,нека тие бидат секогас васите закрилнице,побарајтеги секогас кога ке имате мака,тие се тука околу вас,само треба да ги попбарате,останете си здравје.Ги стави усните на целата од своите најмили оставајки им по еден незен бакнес И тргна во неповратот,додека одесе низ сокако соседите кој го знае само вцудоневидено го гледаа И кога ке посакаа несто да го прасаат само ке одмавнесе со рака И продолзувасе,сега времето немасе никаква вазносттуку цекоресе кон одредената цел,денес планината бесе несто невообицаено тивка,мирна И кротка,и најтивкиот сум мозесе да се слусне,знаеја И зивотните И тревките И цвејкината И реките И брзаците дека ке се слуци несто ,несто сто не се слуцува секој ден,несто сто се слуцува само на илјада,мозеби И повејке години затоа молцеа,а со тоа само ја зголемуваа неизвесноста,Богдан стигна на одреденото место тоцно навреме,но сега не клекна бидејки знаесе дека ова не е таков момент,застана цекајки сто понатаму,нместо облаг,сонцевите зраци запоцнаа га греа посилно но не како сто знаеја да створат зестина туку посилно со светлост,осветлувајки ја И

исполнувајкија полјаната со цудни волсебни бои кои се преливаа една со другаод сите тие зраци се одвои еден бел дебел сноп на светлост И се застана спроти Богдан.
_Богдане дали си спремен да влезес во вецноста
Одговорот бесе премногу краток
-Да.
-Тогас земиго каменот на младоста,бидејки од денес па натаму ти ке бидес неговиот цувар,ке го цувас И во вецноста ,таму ке имас многу искусенија посебно од нецесните сили кој ке сакаат со измама да ти го земат претворајки се во ангели милозливи но запамети,никој ама никој не смее да го има во рацете освен во твоите,дали ме разбра.
_Да
-Земиго И прво поцуствуваја И примија неговата мок,ке видис дека со тој камен мозес да патувас низ времето,со тој камен мозес да влезес во кое скас срце,со тој камен мозес да правис цуда,земиго И соединисе сонего.....
Моментот кога Богдан го прими во своите расе цудесниот камен од кои бликаа снопцијна разнобојни бои,одекнаа ангелските хорови јавувајк8и дека каменот е во вистински раце,песните ангелски мозеа да ги слуснат И смртниците,вратата кон вецноста се отвори И Богдан тргна воден И опкрузен од вили златокрилни,цекоресе лесно,цекоресе со со цекор кој никогас дотогас не го мозесе,и кога се погледна добро вејке ја немасе на себе облеката земска туку бела наметка И бела косула,тргна Богдан во посакуваниот неповрат,а планината ликувасе сто денес ја однесе усте еднас победата над злото И не дозволи каменот на младоста да го имаат лујге на кои им се валкани премногу рацете,да го имаат лујге на кои нисто не им ем свето,ликувасе И за возврат на рекитепотоците И брзаците им подари повејке вода,тревата ја направи позелена,дрвјата ги извиси за една педа а нивната опојна миризба поголема И поубава.ликувасе планината И расказувасе И усте долги години ке расказува за својот слуга Богдан,ке расказува И ке наслуснува кога намерници ке поминуваат низ неа кога ке ги принесат усните кон ладните цесми да се напијат планинска вода барајки ја така достојната замена Богданова,бидејки усте тајни криесе оваа стара планина,усте цувари И беа потребни за цувајне,но усте приказни ке расказува планинава,усте времето ке теце,усте намерници или ненамерници ке го пустат цекорот низ нејзините патеки ,знае таа да одслуснува,и да цека коа ке се појави навистина вистинскиот повторно ке ја слуснеме приказната,а ке знаеме кога ке ја видеме ордата како виа незапирливо силно И морницаво,виезот нивни ке го најават новиот цувар на тајните на старата планина....

ПРОКЛЕТО НЕВРЕМЕ

Проклето невреме,дали имаш крај или мене ми се чини дека сепак е ова само почеток на нешто големо што жовековиот ум не можИ да го свати.

Мисла која пролета низ главата на Илија додека го гледаше небото како на помош ги вика темните облаци сакајќИ И денес да ја истури над малото место во кое беа сместени маченици или подобро заробеници на животот,место каде судбината секојдневно си играше со нив ,не им даваше ни миг да соберат здив како би можеле барем наредниот удар да го издржат спремни,но тука суровоста беше дел од секојдневието,така И ова попладне додека Илија ги гледаше облаците како се собираат немаше мир,а мирот не го оставаше да седне на едно место бидејки требаше да се завршат сите полски работи И да се собере целата летнина,но еве повторно И оваа година како И многу други изминати добар дел од родот ќе пропадне,се поради дождот кој беше неминовен.

Седна на каменот И ја запали незнаејќИ која по ред денес цигара,длабоко во себе го вовлекуваше чадот на отровот,го вовлекуваше сакајки барем така да ја намали горчината која се собираше,пелин вовлекувше,пелин гаснекИ,со секој нареден грам пелин,привцременои или така мислеше се намалуваше болката И ги тераше мислите да лутаат далеку баракИ спас од нешто за кој И самиот не знаеше од што,но влечеше алчно од цигарата И со мислите отпатува во облаците,мислеше.

-Ќе им ја подарам горчината од душава а тие вака темни И тешки И нема да ја осетат,ке ја расквасат со капкитеИ.

Не можеше да ја заљвршИ мислата некој тивок шум го прекина,без некој посебен интерес се заврти,зошто знаеше дека освен камења И трева нема ништо околу него,но погледот сега самиот отпатува кон сенката која се појави одникаде И се претвори во човек,човек кој по алиштата не беше од ова место,но И во себе си по,мисли Илија како да не е И од ова Време.

Застана пред него И со глас кој одаваше сигурност,го прекина во мислите.

-Во право си илија не сум од ова место не сум од ова време И не сум од вашиот свет,но ми се здодеа да те слушам како ме молиш И бараш да ти помогнам,евесум сега пред тебе И ајде кажиги твоите барања,зошто мене времето ми е скапоцено,И не можам да го трошам залудно,но на самиот почеток да те предупредам,се што ќе посакаш ќе ти биде исполнето,но треба да заеш дека цената за тоа ќе биде превисока ,затоа добро размисли пред да посакаш,тука сум по твое барање,нои немој да чекаш премногу,зошто ако не посакаш ништо ќе мораш да платиш со твојата душа,да не ми биде залудно моето доаѓање,

Овие зборови го отргнаа од замаеноста во која се наоѓаше Илија И го уверија дека ова сепак пред него е стварност,а не сон како што помисли во првиот момент.

-Ако веќе морам нешто да посакам,тогаш барем дај ми ја моќта да можам да им ја гледам судбината на луѓето.

-Премногу бараш Илија,посакај нешто поскромно .

-Го сакам тоа И ништо друго.

-Добро реков дека ќе ти ја исполнам желбата,тоа И ќе го направам,но те предупредив дека цената која ќе ја платиш ќе биде превисока посебно за тебе.

Странецот за миг замолчИ И некаде од внатрешниот џеб извади мал пехар го постави пред илија И му заповеда со строг глас.

-Во пехарот мора да има три капки од твојата крв една солза И третото ќе го ставам јас.
О внатрешноста на џебот Илија го извади малото ноже кое го носеше секојдневно со себе,се боцна во средниот прст,а зошто токму во средниот прст не знаеше И самиот И капките потекоа во малиот пехар,солзата која потече беше од радост бидекИ ќе ја има можноста да гледа во судбините на другите,откако го заврши своето,странецот се наведнаљ седе неколку мали грутки земја ги истури врз крвта И солзите,И го стави малиот пехар повторно во внатрешноста на палтото,
-Е сега Илија откако ги направивме договорот треба да ти кажам уште една работа која треба да ја знаеш.моштa да им ја претскажуваш иднината на другите ќе ја имаш се додека ти веруваат,кога И само еден нема да ти поверува И ќе продолжИ по својот пат кој го замислил а ти немоќно ќе го одваркаш,ете дури тогаш ќе ја изгубиш моќта И ќе ја платиш цената.
Со последниот изговорен збор странецот се изгуби како И што се појави од никаде во ништо,Илија го гледаше И во првиот момент не можеше да се соземе од чудење,но се врати во стварноста И ни на крај памет не му паѓаше дека ја нправи најголемата животна грешка.
Со спори чекори се упати кон селото ,И кога вејќе беше на самиот влез,го пресретна една убава млада девојка,со коси до колена И лице које светеше со светлина дотогашп од Илија невидена,топлината која ја зрачеше му даваше некој мир,а ставата како од калап ивадена,ја гледаше И И се восхитуваше.
-Добар ден Илија ,не ме познаваш.но јас сум смрта,дојдов денес во вашето село да го земам твојот сосед на кого му е ред веќе да дојди таму каде што му е местото,неговата работа тука веќе е завршена.
-Ти,ти,ти зарем навистина си смрта,па зарем не си стара грда И изопачена баба.
-За жал не сум туку како што можИш да видиш сум сосем спротивното од тоа што ме опишувате смртниците,можеби сум стара грди И незнам каква за оние кои не ја исполниле својата задача за И која биле дојдени,а за оние кои ги завршиле сум како што гледаш убава,но сега тоа не е важно бидекИ ти од денес ќе можИш да ме видиш И така И така,но не ќе можИш да ме сопред да го земам тоа по што ќе дојдам.
И навистина уште ручекот не го завршил Илија ,од домот на соседот се слушнаа пискотници,знаеше дека умрел,дотрча неговата сопргуга И панично му викаше.
-Стани Илија И не седи комшијата Санде го удри дамла,стани И не седи,да му помогнеме.
-му нема помош на санде,бидекИ го прости господ,а таму каде што оди биди сигурна дека ќе биди срекен,
-Не туку трескај глупости туку стани,
Отидоа во домот на соседот но тој навистина лежеше неподвижно на креветот,со задоволен израз на лицето,што на некој начин изразот ја натера женаму да поверува на зборовите на Илија.
Времето изминуваше И Илија секој збор што ќе го кажеше се обистинуваше,стануваше стварност,реки од луѓе доајгаа И си одеа повеќето срекни помалкумина незадоволни бидекИ често поати не беа задоволни од тоа што го слушаа што го очекува во иднината,но сепак сите му веруваа,Илија како одминуваше времето така стануваше се посигурен во себе И се повеќе заборавaше

на зборовите од странецот,навистина во изминатите години ја гледаше смрта во двете лица кај многумина,им ја навестуваше И за негова несреќа му веруваа,а животот,животот на Илија се измени од корен,стана богат,почитуван,луѓето го гледаа со страхопоштовање,некои И се плашеа од него но како И да е животот на Илија се измени од корен,со секојх поминат ден стануваше се популарен кај луќето со својата дарба да им ја претскажува иднината,а тоа што го кажуваше И се обестинуваше,како минеа дните децата негови пораснаа И станаа свои луѓе,формираа свои семејства,кои беа среќни И задоволни,често пати им даваше совети на своите синови И тие знаеа дека се корисни И ги слушаа,но сепак дедо како И секој дедо имаше своја слаба точка а тоа беше неговиот најмал внук Петар,секој слободен миг го користеше со него,секоја желба на Петар за Илија беше заповед,често пати неговите синови му праќаа прекори дека Петар го разгалил до невидени граници но тоа за илија не значеше ама баш ништо,се радуваше на неговото растење И приврзаноста стануваше се поголема И поголема така да често пати имаа обајцата чуство дека И сонот не ги дели бидеќИ ја имаа способноста да комуницираат И со мислите,но често пати некои кои го опкружуваа Илија ќе прокоментираа Многу арно не е на арно,но овие зборови за него не значеа ама баш ништо,гледаше Илија секојдневно во наредната утрешна страница на Петар И знаеше дека ништо лошо нема таму,дојде И седумнаесетиот роденден на Петар,илија знаеше дека слабост му се Моторите но не обичните или малите,туку големите И дивите,кои можеа да се натпреварѕуваат со ветерот,затоа Илија како поклон му донесе најновмодел на брз мотор,кога го виоа ова неговите синови,силно се спротиставија,

-Сега татко ми се чини дека ги помина сите граници на пристојност,ова што си го купил воопќто не ти требаше,И досега Петар не го гледав дома но сега ми се чини дека воопшто нема да го гледам.

-Ти воопшто немој да се вознемируваш,знам јас дека ке биде радосен кога ќе го види подарокот,И затоа немој да ме попречуваш во мигов кога сум посебно радосен бидеќИ можам да го исполнам сонот на мојот внук.

Зборовите го разгневија синот

-Твојот внук,твојот внук како самот тој да постои а другите како воопшто да не се важни.

-Реков така И не пререкувам,а само да те потсетам дека И другите ми се важни И ако можеш да погледнеш подобро И другите не се запоставени,но сепак неможам да му одолеам на дивината на неговата душа,на некој начин како да се гледам себеси,како да си ја гледам сопствената младост,како повторно да ја живеам онаа моја пргава младост но сега на друго место И во друго време,затоа оставиме И не се мешај.

-добро како сакаш.

На седумнаесетиот Роденден се собра целото семејство на Илија,И се чекаше во дворот да пристигне само славеникот,кога И тој се појави сите погледнаа накај него,влезе,брзо,просто влета,со младо зацрвенете лице,го погледна дедаси И не мораше да го праша туку се упати кон чаршавот со кој беше прекриен моторот,го тргна силно И пред него се појави сонот,лицето му се озрачИ со посебна светлина а насмевката се разлеа насекаде,И најгголемиот противник ќе паднеше на таа насмевка,прво го погледна Дедаси а потоа се упати со широка прегратка кон него,

-Знаев,знаев дека имам најдобар дедо но досега не сум знаел дека имам златен или како сакаш да те наречам,оваљ го можИ самојот дедо Илија И никој друг,ти благодарам дедо.
И двајцата се прегрнаа цврсто иво тој момент на портата ја виде прекрасната девојка со долги коси како стои И се смее,само за еден миг И сета радост што беше во Илија исчезна,седна на столчето,целиот пребледен И со вкочанет поглед гледаше во капијата на дворот,со мислите сега веќе молеше
-Не не,не можеш тоа да ми го направиш,не смееш,сега кога навистина му е потребен животот не смееш да му го земаш,не те молам барем него поштедиго,.
Додека Илија ја молеше со мислите смрта неговиот внук Петар веќе беше качен на моторот И го стави воо погон,Илија како попарен скокна од место И застана пред него.
-Не петре денес не смееш да возиш,барем денес немој,утре,другиден или кога било друг ден вози но денес немој,оставиго моторот И дојди со нас на маса.
Но самоувереноста на Младото момче не му даваше мира
-Аjде ти се молам дедо па ти ми тго купи да го возам а не да го чувам дома.
-Денес немој немој те молам секогас си ме слушал па така И денес послушајме.
-Ама дедо само еден круг И се враќам.
Старечките раце беа послаби во однос на силата од моторот зборовите беа немоќни против неминовноти,излета како фурија од дворот И со секоја помината секунда се послабо И послабо го слушаше сега за неги И сите други злокобниот звук на моторот,клекна на колена И започна хистерично да вика од које викање ги исплашИ сите присутни.
-Прескапа е цената прескапа е ,ти ме предупреди но јас не те сватив сериозно,
-Татко со кого разговараш,татко дали си при себе.
Го однесоа веќе целосно скршеното тело на Илија во собата И му дадоа седативи со кој барем привремено го смирија,но додека го миреа таткото,оштар врисок ја распара неизвесноста,мајката на Петар клекната во тревникот го проколнуваше моторот И свекорот,бидеќИ во тој нмомент стигна И веста за смрта на Петар,камион го пресекол неговиот пат И го усмртил на лице место.црнината сега го обви домот на Илија,знаеше дека е виновник за смрта на својот внук,но сега кога веќе тагата се всели во неговото срце И желбата за сопствената смрт таа бегаше од него И не сакаше да се појави.осаменоста стана негов постојан придружник,се до една вечер кога повторно небото се прекри со темни облаци седеше во дворот осамен И напуштен бидеќИ сите го избегнуваа,тогаш повторно од никаде се појави странецот.
-Илија време е да го отплатиш целосно твојот долг,ти ја дадов моќта да погледнеш во судбините на другите,ти ги гледаше.а за тоа тие ти плаќаа.ја осети моќта на парите,но виде како ти се врати,ја гледаше смрта на другите но не разбра дека не можИш да ја спречИш.ти само ја гледаше судбината на другите а не можеше да ја смениш.тоа не го разбра,но никогаш не погледна во својата сопствената судбина,стравот човечки кој е всаден во секој смртник од смрта не ти даде да погледнеш,немораше некаде во небото,туку во себеси,во сопствената душа,доколку погледнеше ќе ја видише иднината,но ти се плашеше од сопствената а сакаше да ги знаеш другите,затоа вечерва ќе ја платиш целата цена.

Пред него се појави стара И грда жена со непријатно лице И крештав глас,кој го викаше.
-дојди дојди Ил;ија дојди заедно да отидеме во вечноста.да отидеме во проколнатата вечност каде ќе лутаме И скитаме немирни,дојди И не плашисе барем сега во овој миг.
Вкочанет поглед И неприродна гримаса тоа беше изразот на лицето кое го најдоа утрината соседите мртов во неговиот кревет,додека го гледаа некој само тивко прокоментира
-Не му е дадено на човека да чита во книгата на судбините,видовитоста е проклетство а не дарба.

ПРАЗНИ ЧЕКОРЕЊА

Зачекори ова утро некако посигурно зосто знаеше дека ова утро му носеше една мала искра надеш,надеш која го врати во минатото И му даде барем една мирна ноќ,исполнета со соништа кои го одведоа некаде далеку,далеку во еден свет на неговите скриени желби,така И ова утро стана,бркајки ја монотонијата која вејќе долго беше во просторијата со неговата омилена песна,И покрај тоа што беше доста стар евергин,за него имаше големо значење тој евергин,токму на тој ја запозна својата една И единствена љубов,љубов за која И замина во сопственото прогонство ,прогонство од кое многумина го гледаа со ужас,а тоа беше царството на самотијата,гледајки ја како венее покрај него,гледајки ја како копнеее по животот за кој не можеше да И го донесе во нејзините денови,замина без да си кажат збогум,не сакаше да ги гледа нејзините солзи,туку замина тивко И без поздрав,можеби И така беше подобро,но ова утро стана зосто знаесе дека денес во градот ќе пристигне од прекуокеанот,пристигнуваше со своето ново семејство,стана И тргна кон железничката станиуца,не сакаше да И излезе пред очИ,туку да ја гледа скришум,не

сакаше И нелзе спомените да И го расипат овој одмор,нека биде барем таа среќна,мислесе секогас кога ја милуваше во мислите,нека судбината И нејзините солзи И ги земи И ми ги даде мене,имам јас доволно време кога да ги пуштам,побрза.зоќто некаде во далечината го слушна свирешот на локомотивата,побрза И кога вејќе наближа до станицата,веќе беше целиот во паника ,не знаеше од која страна да застане И да ја гледа а таа да не го види,И како добредијде му беше камионот кој застана во непосредна близина,застана позади него вперувајќИ го погледот во багоните кои веќе беа на станицата И запираа,малубројните патници веќе ги пронајдоа своите домаќини И тргаа према својата цел,тогаш додека шеташе со погледот,здивот му застана,
-зарем воопшто не е сменета,И колку години изминаа,сепак ја има истата убавина,сепак ја има онаа слатка насмевка,го има она фантастично тело по кое копнееа многумина,запамтија оваа слика,запамтија зосто треба усте долго да ти биде храна на душата,зборуваше самиот со себеси,,,,,занесен со мислите И вкочанетиот поглед не ни забележа кога камионот трга И сега се наоѓаше на бришан простор токму наспроти нејзе,И колку да не сакаше да се случИ оваа средба сепак погледите се вкстија,не им требаше зборови,доволни беа тие кратки мигови И се си кажаа,неизвесноста ја прекина мајкаи која ја прекори со својот суров И непријателски глас.
-ајде керко дома те чекаат премногу роднини,немаме време за чекање,тргни И не стој тука на местото,
Кога помина покрај него почуствува некоја големина И сила која И нејзе ја хранеше во изминативе години,ја почуствува свежината ма морето преку мирисот на нејзината коса И во тој момент посака да биде еден мал бран кој секога ќе плови на таа бескрајна големина,одеше сега повторно по улицата И таа не му изгледаше празна И пуста туку широка И убава,повторно ја врати насмевката на неговото лице,ја врати зосто сега знаеше дека барем таа е среќна И весела,посебна веселост И даваа нејзините две деца кој весело потсокнуваа околу нејзе опсипувајќИ ја со разноразну прашања на кој одговараше со особено задоволство,замина скршнуваќИ на другата улица ,замина повторно во својата самотија која сега ќе ја потполни со нови спомени И нема веќе да се плашИ од нејзината празнотија,сега И чекорите не му беа празни,сега беа исполнети со некоја веселост,со некој нова надеш за некој пофторен поглед..

ЗАЛУДНА БОЛКА

Застана И самиот незнаеќи зошто тоа го направи,но вејке се измори од постојаното брзање,сакаше на сите страни , сите работи да ги заврши денес,и кога со мракот ќе си кажеше добравечер гледаше дека воопшто не ги завршил сите работи,а потоа како по некој обичај немаше никој околу него со кого би се скарал,со кој би си разменил остри зборови,остри погледи,сето околу него беше само тишина,мрак,и една голема празнина празнина која постојано го тераше да лута,и често пати ја слушаше празнината како му вели ,оди оди во мракот ,ке го направам за тебе посветол,оди.Но сега застана зошто кога погледна виде едно големо ништо,виде една празна темнина,каде немаше ништо,го немаше веќе ни ликот кој го бараше подолго време,го немаше а очајнички го бараше,но И самиот беше премногу суров кога го отфрли,го имаше но несакаше повејке да слуша жалопојки како што кажа, И сега со темнината И празнината се самоказнуваше,луташе но не колнеше или кукаше,само луташе И сакаше што повеке да се измори ,сакаше барем кај сонот да отиде што побргу,но И таму во последно време само еден сон го мачеше,сон кој честопати му личеше на кошмар,сонот на последната разделба,кога ете така премногу лесно кажа збогум,така И вечерва додека ја изоди патеката,со мислите луташе те овде те онде,се додека не стигна до најодалечениот крај на паркот каде сокриена од погледите на случајните минувачи,осветлена само од блесокот на месечината беше поставена осамената клупа која некогаш И таа се радуваше кога некој ке имаше со неа,но вечерва само тажно ја погледна не седна на неа туку седна до неа,прегрнувајки го нејзиниот крај,беше ладен И бесчуствителен,но мислеше дека сепак има трпение барем таа да ги собере неговите мисли но кога ја стави дланката повторно пред него се покажа истото расплакано лице,се покажа да го потсети дека нема така лесно да си оди од неговите сеќавања,не сакаше да ги гледа солзите на неговата сакана а сега мора неговите да И ги подарува на осамената клупа,каква иронија си помисли,на оваа клупа само до нетака одамна имаше страсни воздишки имаше жешки бакнежи,имаше тивки зборови,имаше силни трепереења,имаше имаше имаше,одзвонуваше тој збор,а сега што има има само неколку солзи кој паѓаат на клупава има само ладен ветар кој го зголемува црвенилото на лицето,и кој постојано

го тера телото да трепери,но не од возбуда туку од студенилото,но нека си мислише во себе нека трепери И ова е малку а сликата повторно се појави пред него небаре платно филмско се распостели,но можеби самотијата само тој филм го зачува кај себе И само тој сега го дава да се гледа..............
-Те молам Елеонора, солзите зачувај ги за твојата перница,подарииги вечерва кога ке си отидеш дома,веќе станав заморен гледајки го твоето тажно лице,веќе немам сила секојдневно да ги собирам солзите на моиве дланки,сакам нешто повеќе од солзите.
Ова како да беше причина повторно бунтовноста да се разгори во Елеонора која рипна како ранета лавица бранејки ги своите млади.
-што,што што сакаш повеќе од мене,ти го дадов моето тело,ти подарив 3 години љубов,ти дадов три години разбирање за твоите екцентрични емоционални испади,што сакаш уште од мене,кажи веќе еднаш.
-не драга моја не ми е потребно твоето тело како предмет,не ми е потребна твојата еднострана љубов која ја даваш само кога ти сакаш,потребно ми е твоето срце,потребни ми се твоите мисли потребни ми се твоите погледи,но не изгубени И тупу кои лутааат некаде далеку бараќи еднаш изгубено,туку погледи кои навистина знаат да ја запалат страста погледи кои И самите кажуваат што им е потребно, разбери уште колклу пати треба да ти кажувам потребна си ми ти прво како личност а потоа како тело.
-оставиги сега твоите филозовски мисли за некоја друга пригода И кажи што навистина сакаш од мене.
-Ете од твојата заслепеност,не можеш И да видиш што сакам,ја сакам твојата љубов,ете тоа,
-но ти И ја имаш.
-не, се лажеш,,и самата кажа,го имав твоето тело,но никогаш те немав вистински тебе,секогаш позади телесното уживање се криеше себеси,но И кога уживаше беше еднострано не сакаше да возвратиш,и екстазата сакаше да биде само твоја потоа отфрлаше немилосрдно разбери,го сакам твоето срце,но искрено И отворено,а не затворено.
-моето срце И мојата душа е само моја И така ке остане,ако тебе не ти се допаѓа можеш да побараш некоја друга душа И срце.
-секогаш исто нели кога си загрозена се браниш со отфрлањето,но кога ке ти се најави крајот повторно како адут ги вадиш твоите солзи,плашеќи се од разделба,еве кога веќе ми го покажа патот на избор,ке ти кажам само едно збогум,можеби нема да побарам друго

срце,но нема повејке И твоето да го посакувам,земисиго И чувајго само за себе,додека за лажни телесни уживања ке имаш преголем избор.
Од воинствена лавица само за миг се претвори во скршена принцеза која гледа дека го изгубила својот принц И очајнички се бори барем уште еден миг да го има за себе,
-те молам Гордане ислушајме ,не го мислев тоа сериозно,
Усните сакаа уште повеќе да кажат но беа прекинати од еден остар поглед кој во првиот момент навистина ја исплаши И ја стаписа Елеонора,бидејки никогаш пред тоа не го видела тој поглед.
-Замолчи И ислушајме за последен пат,знам дека за тебе најголема казна е разделбата И осаменоста И затоа очајнички се бориш до последен миг да не дојде до тоа,но навистина сум преморен веќе,Оди И барај но знај дека секогаш во рацете на другите мажи ке бидиш предмет кој ке можат да го имаат кога сакаат,каде сакаат И до кога сакаат а кога ќе се задоволат ќе те отфрлат како истрошена роба,но никогаш во нивните очИ нема да бидеш личност,никогаш нема да ги интересира твоето срце ,додека кај мене половина од срцето ке го исполнам со сите наши спомени било да се убави,било да се лошИ останатата,половина душа ке ја оставам за тебе да ме потсетува на твоето постоење,но те молам никогаш да не се враќаш,ке живеам со спомените,не се плашам од самотијата,можеби И таа е убава на некој начин. ми остана да ти кажам уште збогум И ништо повеќе.
Избегна скршениот поглед да го испрати према Елеонора туку само стана И го забрза чекорот према излезот на паркот,не сакаше да слуша повторно бескрањо плачење,не сакаше да гледа реки од солзи за кој како да немаа крај од изворот туку со секоја солза беа посилни И побрзи,чекореше доста брзо борејки се со бурата која започна во него,ушите ги затвори несакајќи да го слуша одехот на повикот на неговото име..............................чекореше чекореше према самотијата,а што го очекуваше не знаеше,но иташе према неа сакаќи да И каже дека ете И тој како И многумина станал нејзин придружник,нејзин другар,чекореше немислеќи на уморот кој веќе ги опфати неговите нозе,чекореше И знаеше дека уште долго ке чекори така ....чекореше несакаќИ барем во овој момент веднаш да ги буди сите спомени за кој му требаше време да ги среди И пореди да ги нареди по некоја важност или неважност,чекореше некажуваќИ му на чекорот во кој правец да оди бидеќИ знаеше дека темнината И самотијата на сите страин се исти,на сите страни подеднакво се расподелени И распослани,,чекореше према едно негово непознато,чекореше осамено,

ДУХОТ НА МРТВАТА ЉУБОВ

Поривот И денес се закануваше да откорне уште едно парче кои И колку да биде минијатурно сепак бесе болно,поривот сакасе постојано да го доблизи брегот на бесконецната бездна која голтасе лакомо И незситни срксзаво цувајки го кај себе се претходно сто го зела со секое парце станувасе се побесконецна ,поривор нејзиниот слуга И денес се надвисна на скрсенот тело кое стуткано лезесе на креветот И несакасе да ги тргне завесите на прозорот давајки И така барем на светлината да продри во собата,не ја сакасе вејке И незе,само стуткако цмаесе ,немасе сила ни во грлото да испусти било каков звук ли крик ли сеедно,само погледот закпан во сликата која висисе на зидот го одавасе дека се усте е зив,а таму еден насмеан лик ,лик кој го натера да избега од сите нормални лујге И да замине во една неизвесност,лик кој го потсетувасе на постоејнето дека ете И тој како И сите други навистина постоел,сега безнадезноста го направи само еден тенок лист кој мозесе И најслабото ветре да го крени во височините И да го однесе ете некаде таму,само сироката насмевка ви влевасе некаква сила па макар И таа била мала дека ке воскресне несто сто вејке бесе мртво,насмевката на ликот го носесе духот на неговата мртва љубов која замина кога најмалку се надевасе ,замина кога најмногу давасе од себе да ја зацврсти н постаментот кој го градесе макотрпно И денонојкно,но една зла рака помина преку сето тоа И го урна,го урна на толку ситни парцијна го распарци сти И највестиот рестарватот не би мозел да го соедини,го урна за миг,недавајки време барем да се отрезни И освести,за миг го снема сето тоа сто ете го скасе,сето тоа сто ете го носесе длабоко во срцето,раката И понатаму бесе тука ,но апатијата го направи своето ,сеедно ја гледасе лубовта но изгасна зарот со кој ги палесе утрата,згасна И немасе намера повејке да го потпалува,само сликата ја зеде И замина борејки се во поцетокот со спомените,се боресе барем тие да не згаснат И останат цисти,цисти како солзата детска,но како одминувасе времето И тие бледееа И станувaa се послаби И послабе дури И на моменти мислесе дека премногу се мојкни та го гусата

затоа И тие вејке започна да ги зафрла насекаде,само ликот со насмевката не сакасе да го фрли,само ликот со насмевката го цувасе И го воздигнувасе споредувајки го со едно бозество,

НАДЕЖТА Е МРТВА НА БАЛКАНОТ

Вкочанетиот поглед кон празното небо честопати знаеШе сите да ги изнервира но Методија тоа воопШто не го нервираШе туку напротив ,како да го одмараШе,Ќе застанеШе И со цасови стоесе стоесе И само гледасе а сто само тој си знаесе,во прво време ке го прасавме
-методија знаес ли воопсто во сто гледас
прво ке не погледнесе сите добро сакајки со неговиот туп поглед дека ете ке ни даде многу вазен И одмерен одговор
-знам
-а сто тоа знаес
-знам сто И во сто гледам
-е ајде кога вејке се правис толку паметен ,а знеме дека не си толку паметен казини
-гледам ……И ке подзастанесе..повторно гледајкине,,,гледам во иднината
на ова слатко ке се изнасмеевме
-е ако стварно гледас ај казини сти има таму.
-абе сутраци незнам дали ке ви се допадне иднината но јас сепак ја гледам И ке ви казам ,но знам дека како зелени ке ми се изнасмеете,но сепак кога толку ве интересира ке ви ја казам на сите
А ние бозем толку се заинтересиравме за иднината која ја гледа метотија ке замолцевме И впецатливо но сегобијно ке ги расиревме оците гледајки сите во него.
-ајде кази кази бре сто гледас во иднината
-не гледам нисто,нисто гледам само една голема празнотија.
-абре ние знаеме дека ти зјапас во празни И само се фалис дека гледаас несто туку ај сега кази искрено во таа празнотија има ли лујге како зивеат

знаесе дека муабетите се на мајтап но сепак премногу сериозно ни одговарасе …ама тогас.но проблемот бесе сто ние бевме несериозни а сега е малку обратно…методија го нема..но нас не има ..не има во сегасната стварност…или потоцно во иднината на метотија..или потоцно казано во празнотијата на методија…тогас кога ке ни казесе дека не гледа лујге туку сенки кои лутата од едно на друго место,сенки кои само безделницат,сенки кои И не ја знаат прицината на своето постоење,сенки кои со нисто не оставаат белег на својот пропатување,сенки во денот,сенки кои со првиот мрак се соединуваат со мракот И не мозес повејке да ги познаес дали навистина се сенки или се околу е само мрак……..

ПРВА УТРИНА

Не звонесе сатот будилник а И немасе потреба да звони,не брзасе денот никаде,минувасе усте со првиот сонцев зрак,се будесе градот,но го немасе поранесното вревило,буцава И слицно сега екое мртвило се распослало,стана никола И со своето рутинско буденје запоцна да ја бара велика небаре таа бесе далеку од него со километри поцна на цел глас да ја довикува;

-велике,велике мори ти глува да не си…

-сто туку вревис небаре некој те коли,сто те боди сега од по сабалје,

-па ајде каде си…ја погледна попреку навреден од прекорот

-ај туку не ги превртувај тоа оците не ти досол цасот да ја пустас дусата па ке ме пласис,море вампир не ми е страв вејке како порано од тој поглед

-е велике велике ако јас пустам дуса ти со кого ке се карас,е ај казиме,со кого ке се препирас

-море никола тебе до умирацка ти досло па сто си се раздрдорил усте по сабалје.

-не.

-е кога не сменија темата,облецисе И да те нема до продавница да ми донесес мир во кујка.

-а ти.

-јас,јас ке го ставам кафето И ти додека се вратис ке биде готово.

-брej брej брej усте цовек постено не ги отворил оците а таа запоцнува со своите наредби,

-додека така ломотис да знаес дека кафето ке претеце,ајде оди И не се влецкај

-добро,добро.
-никола И гледај да се вратис побрзо,ако те сретни некој по пат не му дрзи предавања И не му евоцирај спомени.
Ова бесе секојдневна рутина која се повторувасе вејке неколку години,останаа сами двајцата,сами во толкаво здание,здание кое некогас бесе кујка наедно нормално цетири цлено семејство,но сега останаја само никола И велика,останаја бидејки нивните две деца заминаја во потрага на лебот по белиот свет,цветан синот секогас велесе дека светот емал за него И навистина замина во австралија но таму се задрза кратко од таму замина воканада,работесе едено две години,но И таму не се скраси на едно место туку од канада замина во африка,се јавувасе многу ретко или потоцно казано ради реда,а антонета малската убавица замина во франција замина барајки си ја срејката на модните писте,ја гледаја на телевизија И само со поглед ја милуваја,немозеја барем солзите да И ги испратат,тие да ја потсетат на копнезот родителски за барем една прегратка,пријатниот мирис на кафето се разлеја по дневната соба месајкисе со спорите но тески цекори на никола,ги остави торбите со намирници,кои И небеја богзнај колку богати во кујната ,
-еве велике слусај сто велат денески во весников,..сакасе да И казе но таа го прекина
-абре седни цовеку седни одморисе,написе неколку голтки,повлеци неколку димови од цигарата а потоа мозис да ми казес,не одам никаде.
-а знаци ти сакас да одис некаде ,сакас да избегас И ти од мене.
-ете ти сега белја работа,абре мрднат не сакам да одам никаде,тука сум исто каде сто бев И вцера И некни,тука до тебе.
-знаци сега сум И мрднат.
-не си мрднат ама ако продолзис да тресис глупосто,богами ке поцнам да размислувам И да те мрднам,така да знаес…..
-е сто ти било судбина,судбина,да не мозис на мира да го испијас првото кафе,да не мозис на мира да го процитас весникот,
-никола ај пијго кафето И не зборувај.
Замолција И обајцата ,не се изморија од овие празни муабети но барем мегу нив двајцата флуидот кој струесе се усте не бесе избледен ,овие утрински препирки траат од првиот ден од како се зедоа,во поцетокот сите мислеја дека се расправаат па пробуваа И да ги мират,но подоцна сватија дека тоа се само секојдневни закацки кои им го развеселуваја И им го исполнуваја денот,знаеја цестопати И да го повисат тонот терајки ја накај сериозна кавга,но по кратко ке се доблизеја ке се бакнеја И никому нисто,молцескум ги устураја голтките кафе во грлата,никола

секоја интересна статија ја цитасе И за секоја морасе да даде отпосле коментар.
-велике слусај сега сто велат.
-ајде кази,еве ке те слусам три минути а потоа добро ке размислам дали да те слусам или не.
-градонацалникот дава изјава дека за еден месецке ги закрпел сите дупки во градот,леле леле цоек незнај дали да се смее или да плаци на вакви изјави,абре колку дупки има по градов не ке мози усте со три мандати да ги затвори тој ваму за еден месец,туку нека не не прави будали И нека кази дека треба да ја плати сколарината на син му во странсто.
-па ти знаес зосто му требаат пари.
-знам ами како.
-друго ај кази ова И не е некоја вест.
-еве добра ,одобрен е кредит од 20 милиони долари И истиот наменски ке се искористи.
-како тоа наменски.
Со строга контрола од кредитодавателот ке се рестартираат повејке фабрики.
-е ова никола ти знаес ли сто.
Сто.
-со сув гас да фајкас риби.
-како така.
-па така,али си немас свои пари да си работис,плукнимусе на таква помос,

-никола никој нисто не дава без интерес.
-нормално дека не даваат но барем ке се работи несто.
-тоа е тоцно ке се работи несто за нисто,ке дадат 20 милиони а ке спецалатт 100,И кој е на цар ние или тие.
-е,е,е ти големиот економски струцнјак па веднас направи калкулација колку И ке заработат.
-евети проста математика,даваат 20 милиони И тоа пази тоа е кредите со неповолни камати кој ке треба да се врати,ке се рестартираат погоните ке работат работниците за бадијала,тој сто го дава кредитот,овде не гради фабрики,не купува опрема И масини,туку доајга на готово,работниците ги плајка минимално,еден добар дел,ке работат непријавени,е сега ке ги врати парите од кредитот,за тој кредите ке земи два пати повејке од сумата како камата,а баска заработката од фабриките сто му работеле,е сега колјо мој дали ке ја заокрузиме бројката од 100 милиони,

-абре,горе долу во право си,но работниците барем ке работат,ке имаат каква таква плата,
-работниците ке немаат плата,туку милостинја,знаес ли ти бре никола сто е плата.
-сто.
Плата е сретството со кое се наградува работникот за влозениот труд И време,а ова сто ке го добиваат е милостинја…
И на крај краеви И ова не бесе некоја добра вест,ај казими уйсте некоја па да станам да си работам,
-е па ти сто ке работис да не ти растурал некој па да работис,е еве слусај,улицниот криминал према изјавите е во со намалувацко темпо.за разлика од лани годинаво во истиот приод се изврсени 20 посто помалку кривицни дела,
-ама пак затоа никола криминалот на проваи во станови е во пораст,разбојнистата цветаат како рузине во дворот,со секоја пупка,разбојнисто,да му е страв на цовека И дома да седи,не си сигурен никаде,се опаметија криминалците,подобро да провали два стана И од таму ке однесе повејке пари отколку да краде цела година по возила И продавници, ете И оваа вест не ти бесе којзнае колку веселе ,напротив сите ти се разорцарувацки,нема фајде сто јас седам тука И ломотам празни муабети.
Стана велика И запоцна со своите секојдневни обврски,а никола И понатами седесе во фотелјата цитајки ги вестите од дневниот весник,

За Авторот

Никодин Чернодримски род 1964 год во прегратките на древниот Марков Град Прилеп,уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град,каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува,да ги опејува,и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки.И покрај благодетот кој му го подарил животот,сепак немирниот дух на Чернодримски неможе да се скраси на едно место,после заврѓувањето на средното училиште,го напушта градот и заминува низ Македонија,каде престојува во повеќе места кратко,но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин,начин кој не е секојдневен и обичен,да на крај со доаѓањето во Скопје,за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место,кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана,неговата денонoќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори.како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел,твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила ,и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

1.Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
2.Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
3.Балканска Рапсодија
4.Дневникот на еден сонувач
5.Крилати Сни
6.Месечеви Сонети
7.Мој Роде
8.Мозаик од Мигови
9.На Спилите им Раскажувам
10.Осамени монолози
11.Пагански Стихови
12.Пелин Вода
13.По Патеките на Орфеј
14.Шепотот на Скриениот Дамар
15.Трагач по Илузии
16.Заборавени Спомени
17.Прилепско Ехо

ПОЕМИ

1.Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Арачиново 2000 год
2.Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
3.Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
4.Катадневно Тркало
5.Монолог со Паметникот
6.Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

1.Бразда
2.Од Сонот до Јавето
3.Затворени Кругови
4.Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

1.Кара Севда
2.Тајната на Нормандови
3.Првиот Ангел
4.Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

1.И сега шо

МОНОДРАМА

1.Ало диоген на Линија